

REVĂRSATUL ZORILOR

15 Februarie
Numărul 4
1931

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Februarie 1931

No. 4

Ingeri în Sion

„Că v'ăști apropiat de muntele Sion și de cetatea viului Dumnezeu, de Ierusalimul ceresc, și de zece de mii de îngeri.”
— Evrei 12 : 22, 23.

partea I-a

PENTRU urmașii lui Christos, organizația lui Dumnezeu are cea mai mare importanță. În timp ce unșii cari sunt încă pe pământ se apropie de adunarea generală care formează această organizație, cu mare atenție privesc în jur, ca să poată câștiga mai multă cunoștință despre organizația minunată a Celui pre înalt. Cu multe secole mai înainte apostolul Pavel a avut o vedenie despre aceasta, dar dupăcum a zis, i-a fost interzis să vorbească despre ea, deoarece nu a fost sosit încă timpul lui Dumnezeu pentru aceasta. Acum însă a sosit „ziua Domnului” și aceasta este ziua descoperirii; pentru aceasta se permite unșilor cercetarea sânguincioasă, ca să poată înțelege multe texte, cari nu au fost înțelese până acum.

Scriptura foarte mult se ocupă cu îngerii sfinți; și deoarece cuvântul lui Dumnezeu s'a scris spre mângâierea, ajutorul și încurajarea sfinților cari trăiesc la sfârșitul lumii, este potrivit și se și cade din partea lor să se silească să cunoască mai mult despre îngeri, deoarece și îngerii sunt o parte a adunării generale, care se bucură de favoarea lui Dumnezeu. Putem fi convinși, că fiecare membru al acestei organizații, are o slujbă importantă. Dovada scripturală, că Domnul Isus Christos a venit la templul său și că judecata a început, este absolut sigură în lumina evenimentelor. Dumnezeu a adunat Sionul la un loc, al cărui cap este Isus. Ce slujbă au îngerii în această organizație? Sunt ei oare numai solii Domnului? sau trebuie să îndeplinească și altă însărcinare?

Isus a zis învățăceilor săi: „Iar când va veni fiul omului în mărirea sa și toți îngerii cu dânsul, atunci va sta pe tronul mării sale.” (Matei 25 : 31) Ca explicație al acestui text mai demult (în Vol. II) s'a fost spus, că se referă la membrele corpului lui Christos, înțelegând pe credincioșii sculați din moarte, și afară de dânsii încă se pe membrele „picioare” de pe pământ. Aceasta înseamnă acest text în adevăr? Sau, că Scriptura vrea să arate, că Dumnezeu a încredințat pe îngeri cu o lucrare extraordinară în relație cu poporul și cu lumea?

Se pare că Scriptura întărește presupunerea cea din urmă; va fi deci de folos, ca să examinăm unele texte, ca să înțelegem mai lămurit organizația lui Dumnezeu, și să poată mai mult aprecia privilegiul său adunarea aleasă a lui Dumnezeu.

Că îngerii au îndeplinit slujbe importante din cale afară înainte de creerea omului, Scriptura o dovedește lămurit. Numai așa vom putea ajunge la o deducere potrivită și corespunzătoare, dacă așa vom interpreta textele referitoare la diferite epoci, cum ni le descopere Scriptura. Îngerii sfinți cu drept cuvânt se numesc fiii lui Dumnezeu, deoarece viața au primit-o dela Dumnezeu. Dumnezeu așa a vorbit către Iov: „Pe ce sunt așezate temelile sale? Sau cine a pus piatra lui unghiulară, atunci când stelele dimineții cântau în cor, și toții fiii lui Dumnezeu aruncau strigăte de bucurie?” — Iov 38 : 6—7.

Sub numele de „stelele dimineții” din acest text, fără îndoială este vorba de Logos și Lucifer, despre acești mai de seamă doi fii. Ei sunt distinși de ceilalți fii ai lui Dumnezeu. Dupăcum se vede, fii lui Dumnezeu se prezentau din timp în timp în fața lui Iehova, unde dădeau seamă de lucrul executat, cu o astfel de ocazie s'a întâmplat, că și Satan a apărut înaintea lui Dumnezeu. (Iov 1 : 6) Satan, cum se vede din declarația lui s'a uitat peste treburile sale de pe pământ. Mai târziu vom cita și mai multe scripturi, ca să judecăm, dacă Isus la membrele corpului său s'a gândit când a zis, că va veni la judecată cu miile de îngeri.

Apostolul Pavel în scrisoarea sa către adunare, așa vorbește despre cei ce fac parte din organizația lui Dumnezeu: „Pentru că nu îngerilor a supus Dumnezeu lumea din viitor, despre care vorbim.” (Evrei 2 : 5) Volumul I explicând acest verset scrie dupăcum urmează: „Că îngerii erau în acel timp domnitorii imputerniciți, dar nefiind în stare să-și ajungă scopul, aceasta o dovedesc nu numai toate însemnările de pe acest timp, ci putem presupune aceasta și din următoarea declarație a apostolului, care comparând veacul nostru cu trecutul și viitorul, așa vorbește: „Căci nu îngerilor a supus Dumnezeu lumea viitoare.” — Evrei 2 : 5.

* Acest aliniat vrea să arate, că dela expulsa-rea omului din grădina Edenului, până la timpul potopului, îngerii cerești au avut controlul asupra oamenilor, că Dumnezeu pentru aceia a permis aceasta, ca îngerii să aibă ocazie, ca să arate ce pot ei face în interesul eliberării și restariniciei omenirii, la starea ei pierdută.

* Însă Scriptura nu sprijinește această presupunere, deoarece omul la început a fost pus sub îngrijirea lui Lucifer. (Ezechiel 28 : 13—15) În Scriptură nu putem găsi un singur citat, care ar arăta, că după ce Lucifer a devenit necredincios și dușmanul lui Dumnezeu, i s'ar fi luat slujba de îngrijitor al omului sau că această împulernicire ar fi încetat. Dacă Dumnezeu ar fi supus pe oameni îngrijirii îngerilor până la timpul potopului, atunci ar fi trebuit să despoaie pe Satan de puterea ce a avut, în timpul dela scoaterea din grădina Edenului, până la potop. Această întrebare o lămu-rește istoria însemnată în cartea lui Iov. În tim-pul acela Satan umbla în dreapta și stânga pe pământ, ce arată că nu a fost luată dela dânsul sluj-ba după ce a ajuns în dușmănie cu Dumnezeu. Iar din alte citate reesă, că însemnarea se referă la un timp de după potop. Satan încă și în timpul Domnului Isus avea această autoritate, cu toate că s'a dovedit necredincios; pentru că Isus îl numește de „prințul acestei lumi”.

“ La lumina Scripturii — îndeosebi conform istoriei lui Iov — singura concluzie sănătoasă este aceea, că Dumnezeu nu a împiedecat pe Satan în drumul său nelegiuit, și Satan nu a încetat să mai domnească asupra oamenilor; dar Dumnezeu la timpul său hotărît va nimici lucrurile lui Satan. Domnitorul nevăzut al celor nelegiuiți de pe pământ, dela expulsarea omului din grădina Edenului și până la prăbușirea organizației lui Satan, este Satan, Diavolul. Pe Satan mulți îngeri l-au urmat în calea sa nelegiuită, acești nelegiuiți orice activitate au desfășurat, au făcut-o sub contro-lul lui Satan, principele demonilor. Aceasta se referă îndeosebi la organizația lui Satan despre care mai târziu vom vorbi mai mult.

“ Când apostolul a vorbit de „lumea de atunci, care a pierit prin apă” (II Petru 3 : 6) din aceasta au dedus, că lumea de atunci a stat sub îngrijirea îngerilor. Partea văzută și cea nevăzută a acelei lumi a constituit organizația Diavolului; îngerii cari i-au întins mână de ajutor, au fost răzvră-titori și nesupuși, deoarece s'au hotărît, că vor servi mai bine pe Satan, decât pe Dumnezeu, și declarația apostolului aceasta o întărește. (I Petru 3 : 19, 20) Organizația aceea blestemată de atunci, a fost despărțită de o altă și partea ei văzu-tă a fost nimicită cu desăvârșire. Lovitura mare de care a avut atunci parte organizația lui Satan, a fost exprimarea puterii lui Dumnezeu, și în mod simbolic a preumbrît nimicirea definitivă a lui Sa-tan și a organizației sale, ce va avea loc la timpul stabilit de Dumnezeu. Din declarația apostolului

Petru reesă, că din îngerii lui Satan unii au căzut în prinsoare, că ce a format închisoarea în care au căzut, deocamdată nu vom căuta s'o explicăm.

“ Nu se vede de presupunere cuminte, că Dumnezeu ar fi înzestrat pe îngeri cu autoritatea să fie îngrijitori asupra lumii, ca să aibă ocazie, ca să arate ce pot face în interesul eliberării și restariniciei omenirii căzute, și că după nereu-șita lor Dumnezeu ar fi permis din nou lui Satan, ca săși continue controlul asupra lumii. Scriptura ne arată clar și lămurit, că îngerii nicidecum nu ar fi putut ajunge nici un rezultat pe terenul ră-scumpărării generației decăzute. Legea lui Dum-nezeu, a fost căleată de om cu voința, și în urma acestui fapt a fost judecat la moarte; astfel moar-tea s'a extins asupra tuturor; și mântuirea pentru om nu poate veni pe nici o altă cale afară de cea pregătită de Dumnezeu. — Fapte 4 : 12.

“ Scriptura nu conține nici un singur text, ca-re ar arăta, că controlul asupra omenirii ar fi fost vreodată încredințat îngerilor, cari sunt sub con-ducerea lui Dumnezeu; deci nici nu este lucru cu-minte, ca să presupunem așa ceva din cuvintele lui Pavel. Faptele lui Dumnezeu nu se contrazic niciodată. Faptul, că Isus a fost făcut cu ceva mai prejos decât îngeri, ca să poată muri ca om desăvârșit câștigând astfel prețul de răscumpăra-re pentru omenire, dovedește cu hotărîre, că înge-rii nu ar fi putut răscumpăra rassa căzută; deci dacă Dumnezeu le-ar fi încredințat controlul asup-ra omenirii, numai ca să le permită încercarea im-posibilului, aceasta ar fi fost o faptă lipsită de jude-cată. Îngerii căzuți au lucrat împreună cu cel rău, Satan, și potopul a rupt această organizație în două. Îngerii cei buni și-au îndeplinit serviciul lor în le-gătură cu potopul sub conducerea lui Dumnezeu și aceasta activitate a lor s'a mărginit la nimicirea lumii rele. Cu privire la aceea, ce declară mai târ-ziu Scriptura despre aceasta, se poate presupune cuminte, că și atunci Dumnezeu a folosit pe îngerii buni în lupta împotriva lui Satan. — Apocalips 12 : 7.

Izrael și îngerii

“ Ce înseamnă atunci declarația apostolului Pavel: „Pentru că nu îngerilor a supus Dumnezeu lumea viitoare despre care vorbim?” (Evreii 2:5) La această întrebare ne dă răspuns legătura ace-stei scrieri a apostolului Pavel. El aici s'a adresat Evreilor, și dânsul a fost evreu și atât el, cât și a-cei evrei către cari scrie, erau urmașii lui Christos. Importanța o atribuie răscumpărării adusă de Isus Christos prin moartea și învierea sa și lumi-nei pe care a adus în lume prin aceasta. — II Ti-motei 1 : 10.

“ Iehova a ales pe Izrael de popor al său și a fă-cut legământ cu dânsii. Dumnezeu pe baza ace-stor condițiuni a dorit să-i împărtășească de viață, anume, dacă ar fi ținut (implinit) legile legămân-tului. Dumnezeu însă a știut chiar în timpul când a încheiat legământul, că Evrei nu vor fi în stare

să împlinescă legea; dar prin faptul, că a încheiat legământ cu dânsii nicidecum nu a venit în contradicere cu sine însuși, deoarece din nereușita lor, atât ei cât și alții au ajuns în posesiunea dovezii, că este lipsă de o mare jertfă de răscumpărare. Legea lui Dumnezeu dispune, ca toate ființele drepte să trăiască; care poate împlini legea dreaptă a lui Dumnezeu, prin aceasta dă dovadă de dreptatea sa. Năzuința unui popor de a împlini legea și nereușita în această privință dovedește prin aceasta imposibilitatea omului de a se putea ridica prin puterile lui proprii. Aceasta tot aceia dovedește, că numai prin sângele lui Christos putem ajunge la mântuire. Acesta este punctul pe care îl scoate apostolul Pavel în scrisoarea sa către Evrei. Arată, că Evreii au fost îndrumați (obligați) să urmeze cu cea mai mare strictețe prescrierile legământului, dar pe aceia, cari au primit pe Christos, îi privește o răspundere și mai mare. Aceștia din urmă condițiunile legământului lor de sacrificiu trebuie să le împlinescă cu seriozitate. A făcut comparația numai ca să-și întărească argumentele, și așa a vorbit: „Căci dacă cuvântul vestit prin îngeri a fost temeinic și orice abatere și neascultare a luat dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători la o astfel de mântuire? Ca una care vestită fiind din început prin Domnul fu adevărată între noi de cei cari o auziră.” — Evrei 2 : 2, 3.

„ Când Izrael a fost ales de Dumnezeu de poporul său, a făcut legământ cu el și l'a scos afară de sub puterea lui Satan. Izraeliții au devenit poporul lui Dumnezeu. Le-a dat legi și porunci, ca să nu aibă alți dumnezei afară de El, nici idoli să nu-și facă, ca să se închine lor, ci numai pe singurul Dumnezeu să-l teamă și lui să se închine. (II Moise 20 : 3—5) Din Scriptură reesă clar că Dumnezeu a încredințat pe îngerii sfinți cu o slujbă anumită spre binele Izraelului. Din declarația sus amintită a apostolului Pavel vedem, că comunicările lui oficiale, Dumnezeu le-a dat în știre lui Izrael prin îngerii săi, și aceasta a fost un fapt sigur și întărit, și pentru nesupunerea lor față de aceste legi au primit pedepse bine meritate; din aceasta reesă, că îngerii au executat aceasta, și Dumnezeu a aprobat procedura lor.

„ Ștefan tot aceasta o întărește când vorbește în privința legii dată Evreilor: „Voi cari ați primit legea prin rândueli de îngeri, și pe care n'ați păzit-o.” (Fapte 7 : 53) Din aceste cuvinte inspirate ale lui Pavel și Ștefan vedem, că îngerii trebuiau să facă și mai mari slujbe, ca predarea legii.

„ În textul sus citat, Ștefan folosește expresia „rândueli”. Acest cuvânt este tradus din aceeași tulpină în care înțeles obvine și în alte locuri, precum urmează: „Astfel cine nu este supus stăpânirii, se împotrivesc întocmirii lui Dumnezeu.” (Romani 13 : 2) Aceasta sprijinește cugetul, că cei ce stau sub conducerea lui Dumnezeu, sunt și ajutați de El. În Galateni 3 : 19 se exprimă faptul, că legea a fost orânduită de îngeri (cu ajuto-

rul lor) prin mijlocirea lui Moise; cuvântul „întocmire” și aici este tradus din aceeași tulpină, ca în Fapte 7 : 53. Acest cuvânt l'a folosit Isus în Matei 11 : 1, unde este tradus de „învățătură”: „Dupăce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece. . . .” Deci cuvântul orânduială, înseamnă mai mult decât predarea poruncii sau ordinului. Acest cuvânt mai obvine în I. Corinteni 9 : 14, unde este tradus de „rânduit”: „Tot așa Domnul a rânduit, ca cei ce propovăduiesc evanghelia, să trăiască din evanghelie.” Tot acest cuvânt obvine la Tit 1 : 5, unde se traduce „rânduială”.

„ Având în vedere legea sau cuvintele date prin îngeri și Domnul Isus Christos, vedem că în ambele cazuri obvine cuvântul „vestit”. (Evrei 2 : 2, 3) Știm, că Isus a vorbit ca autoritate (stăpânire) pe baza împuternicirii pe care o are; și deoarece și în cazul îngerilor tot acest cuvânt obvine, putem crede pe drept, că în legătură cu legământul legii lui Izrael, și îngerii au vorbit fiind autorizați la aceasta. Aceasta ne-ar da dovada, că îngerii nu numai ca soli (trimiși) au lucrat în jurul Izraelului, ci ei pe baza împuternicirii ce au avut, au întocmit sau orânduit legământul, și aceasta au făcut-o la porunca și sub conducerea lui Iehova, deoarece Dumnezeu le-a încredințat acest lucru.

„ Revenind la argumentele apostolului Pavel din Evrei 2 : 2—5, aici este vorbă fără îndoială de următoarea întrebare: Iehova a încredințat îngerilor supravegherea lui Izrael (ce a stat sub conducerea văzută a sa, adică a format împărăția sa); iar acum dela venirea Domnului Isus și dela începutul alegerii bisericii, îngerii nu mai au astfel de însărcinare; acum Domnul Isus este capul sau domnitorul adunării, și lumea viitoare va fi împărăția lui Isus și nu a îngerilor; atât în cer cât și pe pământ toate ființele lui trebuie să i se supună. Cu alte cuvinte; Izrael a fost supus îngerilor, dar nici împărăția lui Dumnezeu, și nici lumea viitoare nu va fi supusă îngerilor, ci Domnului Isus Christos.

„ Precum se vede apostolul Pavel nu a avut de gând să arate, că îngerii au încercat restorțirea omenirii, și că aceasta nu le-a reușit. Din potrivă, el a adus argumente pe lângă faptul, că Izrael, împărăția antitipică a lui Dumnezeu a stat sub controlul îngerilor, dar împărăția adevărată va sta sub stăpânirea lui Christos. După aceea arată necesitatea faptului că Isus pentru răscumpărarea omenirii, și înainte de ce și-ar întemeia împărăția, a trebuit să se înjosească la o stare mai prejos decât îngerii. Prin urmare, cu sfârșitul împărăției antitipice a lui Izrael, și controlul sau domnia îngerilor a încetat, și deatunci ei ocupă o altă slujbă. Aceasta respinge cugetul, că îngerii ar fi avut oareșcare rol în legătură cu omenirea înaintea potopului, afară de cazul, că îngerii căzuți, au stăpânit împreună cu Satan pe oamenii căzuți, având în vedere să înstreineze pe oameni dela Dumnezeu.

Serviciul în interesul omenirii

” Natural, că îngerii, cari au urmat pe cel rău, pe Satan au trebuit să piardă orice ocazie de serviciu asupra omenirii, dacă cumva ar fi avut ei împuternicire în acest sens. Acest serviciu a fost incredințat îngerilor credincioși ai lui Dumnezeu. Scriptura arată că Dumnezeu a folosit pe îngerii săi credincioși la astfel de slujbă. Cu privire la examinarea sau pertractarea organizației generale a lui Dumnezeu, bine facem dacă ne cugetăm la aceasta, deoarece și îngerii fac parte din această organizație. Ingerii sfinți ai lui Dumnezeu au servit lui Avraam, Isaac, Iacob și la alții. La timpul său Avraam a trimis pe servitorul său să aleagă mireasă pentru fiul său Isaac. Pe servitor l'a îndrumat, să se întoarcă în pământul unde s'a născut, și de acolo să aducă mireasă pe seama lui Isaac, așa a vorbit: „Iehova... va trimite pe îngerul său înaintea ta”. Este sigur, că alegerea Rebeccei a fost îngrijită de îngerul Domnului. — 1 Moise 24 : 7—27.

” Iacob părăsind casa părintelui său a ținut spre răsărit. În drumul său a avut o vedenie, a văzut îngeri. (1 Moise 28 : 12) La timpul rânduit s'a întors în Canaan, și cu această ocazie din nou l'au servit îngerii lui Dumnezeu. (1 Moise 31 : 11, 12, 13) Ingerii s'au arătat și s'au întâlnit cu dânsul, citim: „Aceasta este oastea lui Dumnezeu, și chemă locul acela: Mahanaim.” (1 Moise 32 : 2) Traducerile românești scriu în paranteză după Mahanaim, că înseamnă tabără îndoită. O oaste era a lui Iacob, cu care înainta spre pământul promisiunii; el a înțeles fără îndoială oastea sa proprie și oastea de îngeri ai lui Dumnezeu și aceasta a exprimat-o prin aceea, că locului aceluia unde s'au întâlnit i-a dat acest nume. Iacob a știut, că este în pericol și probabil, că pentru încurajarea lui s'au arătat îngerii lui Dumnezeu, și l-au asigurat, că familia și averea sa se află sub îngrijirea oastei nevăzute a îngerilor lui Dumnezeu. Deoarece Iacob preumbrește pe unșii cari sunt pe pământ, aceasta înțește mângăcerea lor, arată, că acum unșii se află sub ocrotirea îngerilor lui Dumnezeu.

” La anumite ocazii, Dumnezeu dă îndrumare îngerilor săi, adeca le permite, ca să servească pe aceea, cari îl iubesc. La muntele Sinai, îngerii lui Dumnezeu la porunca lui Dumnezeu au vestit cu glas tare legea, prin urmare cuminte se poate presupune că în timpul călătoriei în pustiu, Izrael a fost incredințat îngrijirii acestei cete de îngeri. Citim, că cu puțin înainte de moartea sa, Moise a binecuvântat pe Izrael: „Și zise: Iehova veni din Sinai și le răsări din Seir, străluci din muntele Paran; și veni din mijlocul miriadelor de sfinți, având în dreapta lui focul legii pentru ei.” — V Moise 33 : 2.

” „Miriadele de sfinți” amintiți în acest text, sunt fără îndoială îngerii sfinți ai lui Dumnezeu, cari au servit lui Izrael. Când poporul ales al

lui Dumnezeu s'a apropiat de pământul făgăduinței, Moise așa a vorbit către dânsii: „Nimenia nu este asemenea Dumnezeului lui Iesurum, El trece pe ceruri într'ajutorul tău, și întru mărirea sa pe nori, acolo este locuința Dumnezeului vecinic, și jos brațele cele eterne. El izgoneste de dinaintea ta pe inamic, și a zis pierde-l!” (V Moise 33 : 26, 27) Prin aceasta tot asemenea este vorba de serviciul pe care a trebuit să-l facă îngerii lui Dumnezeu în interesul poporului său, la timpuri anumite.

” În privința puterii naturale, națiunile cari locuiau în Canaan erau cu mult mai puternice decât Izraeliții, însă Evreii trebuiau să se sprijinească în faptul că războaiele lor Iehova le duce la biruință și în aceasta s'au și încrezut. Iehova Dumnezeu a îndrumat desigur pe îngerii săi, ca să se lupte în interesul poporului său. Comandantul Izraeliților era Iosua; înainte de atacul împotriva Ierihonului, a examinat terenul împrejurul orașului. Atunci în apropierea lui Iosua a apărut un bărbat cu sabia scoasă, și Iosua apropiindu-se de el cu curaj a întrebat următoarele: „Dintre ai noștri ești tu sau dintre neamicii noștri? Și el zise: nu, ci eu sunt mai marele oștiresi lui Iehova, și acum am venit. Și căzând Iosua cu fața la pământ, se prosternu și zise: Ce zice Domnul meu, către servul său?” (Iosua 5 : 13, 14) Probabil, că pentru aceea s'a comunicat acest fapt lui Iosua, ca el să aibă cunoștință, că comandantul oastei lui Iehova este prezent, și oastea nevăzută a stat gata pentru luptă în interesul Izraelului.

” Când a sosit timpul atacului, Iosua a dat în știre, că lupta atârnă de Dumnezeu și de oastea sa nevăzută. A poruncit preoților să poarte chivotul legământului, ei trebuiau să înainteze în mijlocul oștilor lui Izrael, au trebuit să sufle trâmbița, și astfel au înconjurat Ierihonul. Așa au făcut șapte zile dearândul. În ziua a șaptea, după ce au înconjurat de șapte ori orașul, la ordinul lui Iosua au suflat alarma. Zidurile Ierihonului atunci s'au prăbușit; cu toată oastea văzută nu s'a folosit deloc de orice fel de unelte de război. Lupta au făcut-o îngerii nevăzuți, ostașii văzuți au făcut numai să răsune strigăte de bucurie. — Iosua 6 : 2—21

” O altă mare luptă a avut loc la Ghibeon, unde dușmanul aliat a venit asupra Izraelului, iar comandamentul asupra Izraeliților l'a avut Iosua. Fără îndoială că și acolo era prezentă o oaste nevăzută. Darea de seamă aminește, că Iehova a aruncat pietre din cer asupra lor, și mai mulți au căzut de grindină ca de armă. Deloc nu exagerăm, dacă deducem pe baza dării de seamă că oastea nevăzută a îngerilor lui Dumnezeu a făcut lucrul adevărat împotriva dușmanului, sau a produs grindina, de care dușmanul a fost nimicit. — Iosua 10 : 11—16.

” Să ne aducem aminte, că profetul Elisei a fost folosit pentru preumbrirea astorfel de lucru-

ri, cari se referă la poporul ales al lui Dumnezeu de pe pământ. Elisei petrecea în Dotan, și dușmanul a trimis o oaste mare să-l prindă. Când servitorul lui Elisei a văzut oastea mare ce se apropia de cetate, l'a umplut frica și s'a adresat lui Elisei. Elisei l'a potolit și i-a zis: „Nu te teme! că mai mulți sunt cu noi, ca împotriva noastră.” Aceasta arată, că oastea nevăzută a fost prezentă, ca să păzească pe servul lui Dumnezeu. Cu toatecă darca de semă nu susține cu hotărîre, că îngerii au fost de față, dar totuși din aceasta nu se poate presupune alta. „Și se rugă Elisei și zise: Iehova deschide rogu-te ochii lui să vadă. Și Iehova deschise ochii servului, și el văzu, și iacă muntele era plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” (II Regi 6 : 17) Cineva a trebuit să porucească asupra călăreților și a carelor de război, și Elisei a știut, că pe baza ordinului lui Dumnezeu oastea îngerilor trebuie să fie prezentă, și că vor manifesta o mai mare putere decât aceia a dușmanului.

20 Să servească aceasta acelora, cari acuma îndeplinesc lucrul lui Elisei, cași o promisiune de ocrotire deplină, și să fie convinși despre aceia, că această ocrotire Iehova Dumnezeu le-o asigură unșilor săi, chiar dacă aceasta nu se poate vedea cu ochi omnești.

21 Când Asirienii au înaintat împotriva Ierusalimului și au sfidat pe Dumnezeu și pe poporul său, într'o singură noapte au pierit înafară de părții orașului 185 000. Acest lucru l'au făcut fără îndoială oștile cerești ale lui Dumnezeu. Cum ne arată însemnarea, regele Izraelului așa a vorbit către popor: „Fiți tari, îmbărbătați-vă nu vă temeți, și nu vă înpăimântați înaintea regelui Asiriei, nici de toată mulțimea ce este cu dânsul, căci cu noi sunt mai mulți, decât cu dânsul. Cu dânsul este un braț de carne, dar cu noi este Iehova, Dumnezeu nostru, ca să ne ajute și să poarte războaiele noastre. Și poporul se răzîmă de cuvintele regelui Ezechia.” — II Cronica 32 : 7, 8.

22 Însemnarea spune mai departe: „Și trimise Iehova pe un înger, care nimici pe toți bărbații viteji, și pe căpitanii și pe mai marii din tabăra regelui Asiriei.” „Îngerul lui Iehova” înseamnă fără îndoială pe îngerul, care este comandantul oștilor cerești. Deci în mod înțelept se poate trage concluzia, că ocrotirea poporului său, Dumnezeu a încredințat-o îngerilor săi sfinți, ceiace ei au executat corespunzător.

23 Dintre toți Izraeliții Isus a fost cel mai mare. El a zis, că îngerii sfinți ai lui Dumnezeu sunt niște ființe orânduite spre serviciu, și servesc moștenitorilor mântuirii, dar mai cuseamă mare-lui autor al mântuirii. Reprezentanții Diavolului, preoții au întărâtat pe poporul înarmat, să prindă și să piardă pe Isus. Cu această ocazie a fost zis Isus lui Petru: „Întoarce spada ta la locul ei, căci toți cari iau spada, de spadă vor pieri. Sau și se pare că nu pot ruga pe Tatăl meu, care mi-ar

pune în rând chiar acum mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26 : 52, 53) Atunci încă, nu El a fost conducătorul îngerilor, ci a vorbit, că Părintele ar rândui pe îngeri să-i steie la dispoziție, dacă El ar cere aceasta. Isus era în grădina Ghelsemane, și a suferit grozav spiritual, un înger i-a servit: Și i se arată un înger din cer, întărindu-l.” — Luca 22 : 43.

24 Aceste citate arată, că Dumnezeu a încredințat pe îngerii săi să apere și să întărească pe Isus, până, când era pe pământ. Cu ocazia nașterii sale îngerii au vestit vestea îmbucurătoare popoarelor de pe pământ. În timp ce a suferit și a murit, îngeri au stat lângă dânsul și i-au servit. La învierea sa, îngerul lui Iehova era lângă mormântul lui. Deci aceste texte dovedesc, că îngerii sfinți ai lui Dumnezeu, nu numai ca soli, ci și în altă calitate au făcut serviciu.

Schimbarea fazei serviciului

25 După înviere Isus a zis către învățăceii săi: „Datu-mi s'a orice putere în cer și pe pământ.” Dânsul n'a mai avut lipsă să-l păzească și să-l servească îngerii. Incepând de la data aceia, orice putere din cer și de pe pământ a fost supusă lui Isus, prin urmare și faza serviciului îngerilor s'a schimbat. Spre întărirea acestei susțineri citim: „... Isus Christos, care este dea dreapta lui Dumnezeu, dus fiind în cer, supuși fiindu-i îngeri și stapâniri și puteri.” (I Petru 3 : 21, 22) Apostolul Pavel spune, că Isus Christos este înzestrat cu cea mai mare mărire și cinste, și șade dea dreapta lui Dumnezeu, și mai adaugă următoarele: „Și când aduce iar în lume pe întâiul născut zice: Și să se închine lui toți îngerii lui Dumnezeu.” — Evrei 1 : 6.

26 Îngerii lui Iehova servesc în numele său în diferite calități. Dar niciunul nu s'a împărtășit vreodată de așa mare cinste, ca fiul său. „Și către cine dintre îngeri a zis vre-odată: Șezi dea dreapta mea, pânăce voi fi pus pe vrășmașii tăi așternut picioarelor tale?” — Evrei 1 : 13.

27 Cu toatecă cu ocazia suirei lui la cer, toată puterea și mărirea a fost dată lui Isus Christos, totuși a trebuit să aștepte timpul stabilit și hotărît de Dumnezeu, când se și poate folosi de această putere și demnitate. (Psalm 110 : 1, 2) Aceia demnitate și putere nu i-a fost îngăduit s'o manifeste, până când nu a fost așezt de Părintele pe muntele Sion. (Psalm 2 : 6) Scriptura și faptele dovedesc, că în anul 1914, la sfârșitul lumii acesteia a fost așezat pe tronul său. Dela suirea lui la cer fără îndoială toți îngerii din cer stau sub conducerea lui, și aceștia sunt aceia, cari s'au luptat de partea lui și împotriva dușmanului. — Apocalips 12 : 7.

28 Intrucât a știut Isus despre timpul întoarcerii sale, atunci când a fost încă pe pământ, nici idee n'avem, dupăcum se vede nu a știut timpul precis. Este cert, că nici îngerii nu au știut

deoarece Isus a și spus aceasta. (Matei 24 : 63) Că îngerii sfinți s'au interesat de a doua venire a Domnului și de întemeierea împărăției, o întărește Scriptura. Putem presupune motivat, că îngerii sfinți au știut dela începerea descoperirii profesiilor dumnezești, că vor avea parte în lucrarea restatornicirii omenirii. Devotamentul și supunerea prin aceia și-au dovedit-o cei credincioși dintre ei, că acolo au servit unde au fost rânduiți. Citim, că profetii lui Dumnezeu au profetizat despre suferințele lui Christos și despre măreția împărăției viitoare, și cu sârguință au căutat să cunoască cum și în ce chip va fi venirea lui, scriitorul zice: „... În aceste lucruri chiar îngerii doresc să-și adâncească privirile.” — I Petru 1 : 11, 12.

„ Este evident, că îngerii au știut multe, dar au dorit să cunoască și mai mult, ca să aibă parte de mai multe ocazii de serviciu spre mărirea Dumnezeului Iehova. Așteptarea îngerilor în ce privește edificarea împărăției, poate să fi fost o pricină de încercare pentru dânșii, mai cu seamă, când au văzut că unii din neamul omenesc căzut, sunt aleși ca membri ai împărăției. Fără îndoială și ei vor fi răsplătiți pentru credincioșia lor. În împărăția nevăzută a lui Iehova a fost și este încă și acum o clasă credincioasă și alta necredincioasă, așa este aceasta și pe pământ, și aici este o clasă care se bucură de harul lui Dumnezeu. Ingerii prin serviciul lor credincios au avut parte de aprobarea lui Dumnezeu; tot asemenea și unșii de pe pământ prin serviciul lor credincios se bucură de aprobarea lui Dumnezeu.

„ Din aceste citate examinate, se poate stabili fără îndoială, că îngerii amintiți de Isus Christos în Matei 2 : 31, nu înseamnă pe membrele corpului înviați la gloria lui Christos, și nici pe aceia, cari mai sunt pe pământ. Această concluzie o întărește declarația apostolului, citim: „Ci v'ati apropiat de muntele Sion și de cetatea viului Dumnezeu, de Ierusalimul ceresc de zeci de mii de îngeri (în englezește: miliarde de îngeri).” — Evrei 12 : 22.

„ Scriptura stabilește precis numărul membrilor corpului lui Christos, față de aceasta textul susmenționat vorbește despre miile (miriadele) de îngeri, într'un număr nehotărît. Deci textul care descrie cetatea Sionului și orașul sfânt, sprijinește concluzia noastră. Muntele Sion închipue casa regală, iar orașul pe Ierusalimul ceresc, care reprezintă pe întreaga organizație a lui Dumnezeu, iar despre oștile îngerești este vorbă în afară de aceștia. Deoarece Sionul înseamnă partea oficială (domnitoare) a organizației lui Dumnezeu, adică împărăția, și membrele corpului fac parte din această parte oficială, prin urmare nu pot fi membrele oștilor îngerești și totodată să fie și membrele corpului său.

„ Domnul Isus Christos este deja prezent a doua oară. A venit la templul său, și s'a început lucrul judecării. (I Petru 4 : 17) Despre acest

timp a vorbit Isus învățăcelilor săi: „Iar când va veni fiul omului în mărirea sa și toți îngerii cu dânsul, atunci va sta pe tronul mării sale.” (Matei 25 : 31) Acest text arată, că Domnul când va veni la templul său să facă judecata, va fi însoțit de toți îngerii sfinți; și deoarece câțiva membri ai corpului sunt încă pe pământ desigur, aceștia nu pot fi între oștile îngerilor. Acest fapt lasă să presupunem, că îngerii lui Isus Christos, vor avea ceva rol în Sion în legătură cu lucrul judecării, care judecată a început acum și durează. Ei trebuie să facă ceva și în jurul secerișului. Ce spune Scriptura despre aceasta?

(Urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1. Pentru ce constituie acum organizația lui Dumnezeu centrul atenției?
2. Explică descoperirea minunată pentru timpul nostru a hotărârii lui Dumnezeu!
- 3, 4. Ce folos avem din studierea scripturilor despre îngeri și despre lucrul lor?
- 5, 6. Ce ne arată cartea lui Iov despre îngeri?
- 7-9. Ce ne lămurește în această privință profeta lui Ezechiel? Ce spune cartea lui Iov, despre controlul asupra omenirii? Ce spune Isus despre aceasta?
10. Ce trebuie să deducem din procedura lui Dumnezeu, ce a arătat-o față de Satan începând dela grădina Edenului și despre influența lui Satan între îngeri?
- 11-13. Ce influență a avut poporul asupra organizației Diavolului? Ce preumbrește aceasta?
- 14, 15. Explică a fost lucru potrivit din partea lui Dumnezeu, că a făcut legământ cu Izrael, pe baza căreia legământ a promis viață ca răsplată a supunerii, când a știut, că nimeni nu poate să împlinească legământul!
- 16, 17. În ce legătură stă darea legii și porunca dată lui Izrael cu obiectul examinării din fața noastră?
- 18, 19. Compară declarația lui Ștefan din fapte 7 : 53, cu alte texte! Ce declară în privința aceasta Evrei 2 : 2, 3?
- 20, 21. Ce formează argumentarea apostolului Pavel din Evrei 2 : 2-5?
- 22-32. Pentru dovedirea serviciului sau datorințelor îngerilor, spune conținutul următoarelor fapte din Scriptură: a) Indrumarea primită cu ocazia alegerii nevastei lui Isaac din partea servitorului lui Avraam! b) Cum a fost Iacob condus și păzit! c) Conducerea lui Izrael la muntele Sinai și în călătoria lor în pustiu! d) Cu privire la dărâmarea Ierihonului! e) Cu privire la lupta dela Gibeon! f) Cu privire la încurajarea servitorului lui Elisai! g) Oastea asiriană înaintea Ierusalimului! Ce scop urmăresc aceste însemnări indeosebi?
- 33, 34. Ce a zis Isus despre serviciul îngerilor? Ce dovadă avem despre serviciul lor în jurul lui Isus?
35. Ce schimbare a trebuit să aibă loc în ce privește serviciul îngerilor, după ce Isus a fost înviat și înzestrat cu mare demnitate, putere și autoritate?
- 36, 37. Explică mărginirea, ce este exprimată în psalmul 110 : 1 cu cuvântul „pânăce”!
- 38, 39. Ce au știut îngerii de hotărârea lui Iehova ce privește întemeierea împărăției, care împărăție va ridica-o Dumnezeu în spre binele omenirii? Ce atitudine au avut îngerii față de aceasta?
- 40, 41. Cu privire la aceste citate examinate, identifică pe îngerii amintiți în Matei 25 : 31 și Evrei 12 : 33!
42. La ce arată împrefurarea curioasă, ce a amintit Domnul, că la vremea când va veni fiul omului în mărirea și va ședea pe tronul său, îngerii îl vor întovărăși?

W. T. 1. Iunie 1930.

Pace și nenorocire

„Cel ce face lumina, și creează întunerecul, cel ce face pacea și creează răul. Eu Iehova fac toate acestea.” —

Isaia 45 : 7.

partea II-a

IEHOVA a avut grijă, ca împăcarea între El însuși și omenire să se întâmple. După ce se întâmplă aceasta, va dovedi cu desăvârșire, că Dumnezeu poate să producă și astfel de oameni pe pământ, cari vor putea păzi neprihănirea lor în fața lui Iehova. Pe fiul său iubit Isus Christos, l'a denumit de servul împăcării. Isus Christos prin moartea și învierea sa mai întâi de toate a câștigat prețul de răscumpărare. După aceasta Dumnezeu a început să aleagă din omenire un popor pentru numele său; acest popor îl numește după numele său; acest popor trebuie să se lupte pentru numele lui, și să vestească măreția lui Dumnezeu. Aceasta formează lucrul de pregătire a împărăției sale.

* Încă cu mult înainte de câștigarea prețului de răscumpărare, dela moartea și învierea lui Christos, și în timp ce se fac pregătirile împărăției, crime, mizerii, fărâdelegi, răutate și nedreptăți erau în covârșire. Acesta a fost timpul lung, întunecos al suferințelor. Mulți au întrebat: Pentru ce a permis Dumnezeu toate aceste mizerii și suferințe? La această întrebare, urmașii credincioși ai lui Isus de mai mulți ani încoace au răspuns cu afirmarea următoare, pe care au crezut-o de potrivită: „Dumnezeu pentru aceia a permis, ca omul să experimenteze mai mult timp păcatul, boala, jalea și moartea, ca să cunoască odată pentru totdeauna răutatea extraordinară a păcatului; prin aceasta omul pe cale de experiență a câștigat cunoștința uriciunii păcatului, și aceasta Dumnezeu a lăsat să fie observată și de îngeri; experiența este școala cea mai bună.” Însă această concluzie nu poate fi potrivită, deoarece nu se unește nici cu Dumnezeu, nici cu cuvântul său. Boala, mizeria și moartea s'au abătut asupra lui Adam ca o pedeapsă dreaptă, deoarece el a călcat cu voința legea lui Dumnezeu, și omenirea s'a împărțășit de aceste în urma procedurii greșite a lui Adam, prin moștenire. Deci răul care s'a abătut asupra lui Adam a venit pe drept, din care însă Adam n'a învățat nici o lecție.

* Cu toată că Satan s'a opus lui Dumnezeu, a defăimat numele său, cuvântul său l'a tras la îndoială, totuși Dumnezeu nu l'a împiedecat în urmarea cărării sale nelegiuite. El a lăsat, ca să meargă până la extrem, până la timpul stabilit de Dumnezeu, când Dumnezeu va arăta înaintea tuturor creaturilor, că singur El Iehova, este Dumnezeu adevărat, că cuvântul său este adevărul și că numele lui este demn de laudă și că numai prin El se poate ajunge la posesiunea vieții și a binecuvântărilor în legătură cu ea. Așa dar Iehova nu pentru aceia a suferit stăpânirea răului, ca prin aceasta să poată împărțăși omenirea în experien-

țele uriciunii păcatului, sau ca prin aceasta să întindă altor creaturi priveliște de învățat. Dacă ar fi făcut astfel, și El ar fi părtaș la păcat, însă aceasta este cu neputință. În corespundere cu scopul urmărit se poate pune întrebarea următoare: Popoarele din lume învățat-au lecții prețioase din existența răului, suferinței, boală, jale și moarte?

Lumea

* Răspunsul potrivit la această întrebare este negativ. Dela Abel până la potop a domnit păcatul, și dintre oamenii cari au trăit atunci numai doi oameni s'au împărțășit de aprobarea lui Dumnezeu, iar aceștia nimic n'au învățat din păcat. Cuvântul lui Dumnezeu scrie despre dâșii, că amândoi, atât Enoch, cât și Noe au fost priviți de drepti pentru cunoștința și credința lor în Dumnezeu. — Evrei 11 : 5—7.

* Omenirea după potop a fost organizată în forme de guverne și Satan, cel rău a devenit Dumnezeu asupra lor. El a domnit. Din experiența răului oamenii n'au învățat nimic dela potop și până la venirea fiului iubit al lui Dumnezeu. Cel mai mare păcat l'au săvârșit făcând timpului aceluia, prin aceia că au omorât pe Domnul păcii. Evreii au fost amenințați foarte aspru din partea lui Dumnezeu ca pedeapsă pentru păcatul lor, dar din această experiență ei n'au învățat nimic. În cursul vârstei creștine până azi au săvârșit crime și fărâdelegi chibzuite, și în timpul acesta, din experiențe numai aceia au luat oareșcare învățatură prețioasă, cari au cunoscut în oareșcare măsură pe Dumnezeu și au urmat cu sârguință cuvântul său.

* Acuma când trăim chiar la sfârșitul lumii, vedem că pe pământ s'a săvârșit pe nedrept mai multă vărsare de sânge, ca oricând înainte, și sângele vărsat strigă după răzbunare. Totodată în toate țările, cari se mândreau cu libertate și neatarnare, nedreptatea a ajuns deasupra. În America așa s'au răspândit crimele, încât președintele Statelor Unite foarte potrivit a stabilit, că: „În Statele Unite siguranța vieții și a averii stă pe baze cu mult mai slabe ca în alte țări civilizate”. Cine susține, că lumea acuma este mai bună decât cum a fost, și că oamenii au învățat ceva din experiențele cu păcatul, să se prezinte cu dovezi sale, iar dacă este incapabil la aceasta, atunci să tacă. Nici cea mai mică dovadă nu se poate arăta în formă de fapt, că omenirea a câștigat o lecție prețioasă din experiențele sale cu păcatul, răul și fărâdelegea. Tot așa este nebazată și presupunerea, că în cursul domniei lui Christos omenirea va trage lecție din experiențele sale trăite în timpul domniei păcatului; omenirea atunci la aceia se va sili

să uite păcatul și necazurile, și cei ce vor primi binecuvântările Domnului, vor scoate cu desăvârșire din mintea lor lucrurile de mai înainte, și vor umplea-o numai cu lucruri bune și drepte.

Creștini

⁷ Invățat-au oare creștinii ceva bun din experiențele lor cu răul? Răul și nedreptatea și-au ajuns culmea în cursul vârstei numită creștină, în care timp Dumnezeu a chemat biserica sa și a ales-o. Cei ce au intrat în legământul lui Isus Christos, au trebuit să sufere persecuțiune mai cu seamă din partea fățarnicilor, și fanaticilor, cari au afirmat că sunt urmașii lui Isus Christos, dar de fapt au servit pe Satan. Ocară cea mai teribilă ce numai se poate închipui a ajuns pe Isus Christos; mult rău (necaz) a trebuit să sufere, toate acestea l-au ajuns pe El pe nedrept. Pe învățăceii asemenea i-a persecutat aceia clasă, care a persecutat și pe Maestru, toți urmașii credincioși ai lui Isus Christos au figurat ca ținta săgeților blestemate ale celui rău, și multe persecuțiuni au trebuit să sufere. Aceste stări corespund întocmai cu afirmarea Scripturii. Cine a creat toate acele rele (mizerii) cari s'au abătut asupra urmașilor lui Isus Christos, pe nedrept? Hotărît, că nu Iehova Dumnezeu. Aceasta a fost pusă la cale de Satan, deoarece el a urît și urește pe toți aceia cari servesc și cinstesc numele lui Dumnezeu.

⁸ Pe copilul Isus, Satan, zeul acestei lumi a căutat să-l omoare, și a continuat persecutarea lui Isus Christos în tot cursul petrecerii sale de pe pământ. Isus a dat în știre învățăceilor săi, că și ei trebuie să sufere rău (necaz) dela dânsul (Satan), și toți urmașii lui Isus într'adevăr au suferit astfel. Invățat-au deci creștinii ceva în privința uriciunii păcatului în atingerea lor cu răul (necazurile)? Hotărît nu. Din potrivă, în ciuda celui rău, și împotriva influenței sale rele au învățat, ca să-și păstreze credincioșia față de Dumnezeu și starea lor curată, neprihănită în fața lui Dumnezeu. Deci ei n'au învățat din aceia, că au experiențat răul.

⁹ Pentruce a suferit Dumnezeu, ca Christos și urmașii lui să sufere dela Satan și agenții săi? El a lăsat aceasta din motivul, pentru care a lăsat și persecutarea și încercarea aspră asupra lui Iov. Satan a provocat pe Dumnezeu, a defăimat numele și cuvântul său, și a afirmat, că Dumnezeu nu poate crea nici o ființă, care, dacă vine asupra ei suferința, să-și poată păstra neprihănirea în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu a permis lui Satan, ca pe toți aceia, cari au declarat, că vor fi credincioși față de Dumnezeu, să-i încerce, ca prin aceasta să se adeverească, că Iehova este drept și adevărat, și că omul poate fi credincios față de Dumnezeu, și își poate păstra neprihănirea și în condițiunile cele mai neprielnice.

¹⁰ Adevărul acestei afirmații, o dovedește cu putere convigătoare însemnarea despre cazul lui Iov. Grupul bărbaților credincioși dela Abel și pă-

nă la Ioan Botezătorul, despre cari vorbește Scriptura, dovedește, că fiecare dintre ei a fost împărțit de un tratament blestemat din partea lui Satan și a reprezentanților săi. Aceasta a avut, acel motiv, că acești oameni au stat de partea lui Iehova, iar Satan pentru aceia s'a năpustit asupra lor, deoarece a căutat să-i întoarcă dela Dumnezeu. Ei n'au învățat lecții prețioase din rău (necazuri), ci au învățat, că în împrejurări rele, împotriva Diavolului, să fie credincioși și devotați lui Dumnezeu.

¹¹ Nu stă oare scris: „Am ajuns de privesște pentru, lume, îngeri și oameni“? (I Corinteni 4 : 9) Nu accia dovedește aceasta, că omul a avut experiențe dureroase în atingere cu păcatul, și că a trebuit să sufere, și aceasta a fost spre folos pe seama lumii, îngerilor și a oamenilor, ca să cunoască și ei uriciunea păcatului? Nu accia dovedește aceasta, că omul pentru aceia a trecut prin experiența răului, ca să servească altora privesște prețioasă? La aceasta trebuie să răspundem negativ, deoarece acest text nu dovedește deloc aceasta.

¹² Apostolul Pavel pertractează fără îndoială următoarele puncte: Prin legământul de jertfă el însuși (apostolul) și ceilalți urmași ai lui Christos au fost rânduiți să moară; viața lor vecinică atârână de credincioșia lor față de Dumnezeu și de iubirea lor nestrămutată pentru adevăr; pe acești urmași ai lui Isus Christos, Satan și reprezentanții săi îi atacă neincetat, se silesc să-i întoarcă dela Dumnezeu, încearcă să-i nimicească și caută să defaime pe Iehova; lumea de sub stăpânirea lui Satan privește pe acești urmași ai lui Christos de fanatici nebuni, de gunoiul omenirii; îngerii căzuți și oamenii răi îi țin de nebuni. Spre întărire apostolul Pavel mai adaugă: „Noi suntem nebuni pentru Christos“, adică: Deoarece stăm neclintii lângă Christos, Domnul, Mânturitorul și Meastrul nostru, lumea, îngerii căzuți (spiritele) și oameni cari nu cred în Dumnezeu ne țin de nebuni.

¹³ Acești urmași credincioși ai lui Christos, cu toate acestea formând o Societate, cu curaj pășesc înainte în privesștea celor necredincioși și curioși. Această concluzie este întărită și de următoarea declarație a apostolului Pavel, care așa spune în Evrei 10 : 32, 33: „Aduceți-vă aminte de zilele dela început, când după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă în mijlocul suferințelor; pe de o parte erați puși de privesște în mijlocul ocărilor și necazurilor și pe de alta v'ați făcut părtași cu aceia cari aveau aceeași soartă ca voi.“ —

¹⁴ Lumea, îngerii căzuți și oamenii, în loc să învețe ceva lecție prețioasă, au adus mai multă ocară asupra numelui lui Iehova. Lumea este organizația Diavolului; și această organizație continuă persecutarea celor credincioși; îngerii căzuți atacă pe creștini și se silesc să-i nimicească, batjocoresc, și persecute atât pe dânsii, precum și pe oricine altul, care nu face parte din organiza-

țiile lumesti. Deci din existența răului (necazurilor) nimenea n'a învățat lecție prețioasă, ci numai singur creștinul a dovedit credincioșie față de Dumnezeu și împotriva păcatului și a răului. Deci creștinul a învățat suferinere din cele suferite, precum și Isus. (Evrei 5 : 8) Isus desigur nu a învățat nimic din rău (păcat); din cele suferite numai suferinerea a învățat-o. Creștinul știe din cuvântul lui Dumnezeu, că călcarea legii lui Dumnezeu este păcat, deci este lucru nepotrivit. Când îl ajunge din partea cuiva o nedreptate, aceasta nu servește scopul, ca să cunoască uriciunea păcatului, ci prin aceasta i se dă ocazia, ca să-și dovedească față de Domnul credincioșia, neprihănirea și devotamentul său, și în ciuda persecuțiilor. Prin aceasta a învățat, ca și prin probe să se supună voinței lui Dumnezeu.

Mustări

11 Nu este oare adevărat, că Dumnezeu mustră pe copiii săi pe cari îi iubește și pentru aceia îi împărtășește de aceste experiențe, ca să învețe uriciunea păcatului? La aceasta apostolul răspunde cum urmează: „Și ați uitat sfatul pe care vi'l dă Dumnezeu ca unor fii: Fiule nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El, căci Domnul pedepsește pe cine iubește și bate cu nuiua pe toți aceia pe cari îi primește ca fii. Suferiți pedeapsa, Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu'l pedepsește tatăl?” — Evrei 12 : 5—7.

12 Domnul a pedepsit cu rău (lovitură) Izraelul, asemenea mustră și pe fiii lui în Christos, când devin nepăsători și uită de condițiile legământului lor. Pentru nepăsarea și rătăcirile lor, Dumnezeu a mustrat pe Izrael, El permite ca și copiii săi să se împărtășească de mustări, ca să i se supună, și să învețe, ca să prețuiască valoarea credincioșiei față de dânsul. Deci lecția în care îi împărtășește astfel nu se referă la uriciunea păcatului, ci la valoarea credincioșiei. Pentru aceasta spune apostolul: „Și cel după voia mea va trăi prin credință.” — Evrei 10 : 38.

Experiență

13 Zicerile obișnuite, că „experiența este școala cea mai bună” sau „din experiențe învață omul”, au devenit proverbe și în general au fost privite de potrivite. Aceasta însă nu este așa: experiența nu este cea mai bună școală. Cercetătorul învață prin ceiace îl aduce în situația, ca să poată învăța lucrurile cele mai prețioase. Cuvântul „experiență” este definit în următoarele: „A trăi în realitate una sau mai multe evenimente; cunoașterea personală a unui lucru real, adevărat, și atingere personală cu acela.” Popoarele de pe pământ într'adevăr au trăit timp de șase mii de ani între evenimente păcătoase, și au cunoscut personal păcatul și nedreptatea, între acestea, lucrul cel mai rău era aruncarea la o parte a lui Iehova, defăimarea lui și arătarea lui în chip fals.

Cu toate acestea lumea nimic bun nu a învățat din aceste lucruri; după domnie de nouăsprezece sute de ani a țărilor și națiunilor așa zise creștine, vedem, că conducătorii creștinătății cu numele defaimă pe Dumnezeu, pe cuvântul lui Dumnezeu și pe fiul său. Aceste națiuni așa zise creștine au înființat un lucru chiar contrar împărăției lui Dumnezeu (Liga Națiunilor) fundatorii căreia ei sunt. Intre națiunile presupuse creștine cu mult mai multă ocară cade asupra numelui lui Iehova decât oriunde în alte părți ale pământului. Activitatea răului nu a adus rezultatul dorit pentru omenire, ca să ocolească crimele. Este un fapt cu neputință, ca cineva să învețe ceva din accia, că mintea și-o umple cu lucruri rele.

14 Următorul lucru se servească de pildă: Locuitorii mării creștine numită America, în cei zece ani trecuți multe experiențe personale au câștigat cu legea prohibiției; însă răutatea cu această lege a ajuns la proporții cu mult mai mari, și oamenii cu mult mai mult se silesc la fărâdelegi, în loc să fi învățat ceva bun, cei mai aprigi luptători ai legii alcoolului, sub masca, că caută să mențină valabilitatea legii, au învățat să ucidă, bărbați, femei și copii.

15 Dar nu spune oare apostolul Pavel, că creștinul învață din experiențe? Aceasta nu o spune dânsul în înțelesul vulgar al cuvântului „experiență”. După traducerea germană Elberfeld, cu care este în armonie și cea engleză, Pavel așa vorbește: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm, că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce experiența (nădejdea). Inșă experiența (nădejdea) aceasta nu înșală pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt, care ne-a fost dat.” Romani 5 : 3—5.

16 Cuvântul tradus „experiență” (numai în nemțește și englezește) în acest text, nu înseamnă petrecerea unui sau mai multor evenimente” după cum aplică aceasta dicționarele în general. Acest cuvânt al Scripturii înseamnă aprobare, recunoștință. Traducerea corectă, cum o traduc această și traducătorii români sună: „Ba mai mult ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm, că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejde. Inșă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt, care ne-a fost dat.” — Romani 5 : 3—5

17 Acest text scriptural înseamnă desigur următoarele: Creștinii pe cari îi persecută, și cu cari se poartă pe nedrept, pentru aceia rămân biruitori asupra astorfel de purtări nedrepte, deoarece sunt în Christos, și își păstrează credincioșia față de Iehova Dumnezeu precum și față de condițiile legământului; ei știu că năcazul de acest fel aduce răbdare (adeca stăruință cu bucurie pe terenul împlinirii datorințelor, pentru că individul

este conștient, că lucrează drept și se bucură de aprobarea lui Dumnezeu); iar această răbdare îi asigură aceia convingere sau dovadă, experiență, că se bucură de aprobarea Domnului; iar această aprobare îi întărește nădejdea până la biruința definitivă; iar această nădejde la rândul său aduce cu sine aceia, că creștinul nu se rușinează, ci cu curaj se avântă în luptă pentru vestirea Domnului, cuvântului și numelui său.

” Singur faptul acela, că cineva petrece una sau mai multe evenimente reale, care îi aduce suferințe, speranța sa nu o înmulțește. Inșă dacă pentru adevăr suferă mizerie, și cu toate acestea își păstrează credințioșia față de Dumnezeu și legământ, această răbdare și credințioșie îi aduce bucuria în inimă, și aceasta dovedește aceia, că se bucură de aprobarea lui Dumnezeu; aceasta îi înmulțește nădejdea, că va birui, și că va primi coroana vieții.

Cel mai bun învățător (școală)

” Din ce învață creștinul și ce este învățătorul lui cel mai bun? Creștinul a învățat din cunoștința lui Dumnezeu și a cuvântului său și din procedura lui Dumnezeu față de dânsul. Intr'adevăr multe evenimente ar putea petrece, fără ca să învețe ceva din acelea; inșă învață din cunoștința pe care o câștigă din cuvântul lui Dumnezeu și din aprobarea faptelor sale de către Dumnezeu. Iehova Dumnezeu este cel mai bun învățător; pe unii cari doresc să învețe, îi învață prin cuvântul său și prin aprobarea serviciilor săi plăcuți. Numai cunoștința lui Dumnezeu și supunerea față de dânsul umblă cu folos.

” Sunt unii, cari au încheiat legământ cu Dumnezeu pentru împlinirea voiei sale, și numai cunoștința neîndestulitoare au despre cuvântul lui Dumnezeu. Ei se mulțumesc cu atâtă, că cred, că Isus Christos este fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul omenirii, și că prin El vrea să mântue omenirea. Scopul lor principal este suirea lor în cer, ca să ajungă în slujbe de onoare, mărețe. Cuvântul lui Dumnezeu nu'l cunosc numai în mică măsură, dar și în lucrurile pe care le cunosc, sunt neglijenți pentru a se supune. Ei au experimentat răul (necazurile) prin atingerea lor cu păcatul, dar n'au tras nici un folos din aceia. Dupăcum se vede apostolul la unii ca aceștia le vorbește, când spune: „Nu vă înșelați în privința aceasta: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune. Veniți-vă în fire, cum se cuvine și nu păcătuiți.” — I Corinteni 15:33, 34.

” Voința lui Dumnezeu nu o putem ști fără, ca să studiem cuvântul său. Pentru aceasta stă scris: „Și să nu fiți în asemănare cu veacul acesta, ci să vă schimbați prin înnoirea minții voastre, pentru ca să cercetați, care este voia lui Dumnezeu binele, bineplăcutul și desăvârșitul.” (Romani 12 : 2) Aceia, cari și-au înnoit sau edificat mintea lor prin studierea cu sârguință a cuvântului lui Dumnezeu și ascultare cu bucurie de El, ei știu, că voința lui Dumnezeu este aceia, că ei în acest timp să vestească

scă mărirea numelui său ca martorii lui, și aceasta trebuie s'o facă cu bucurie. Cei ce nu au cunoștința lui Dumnezeu, se conformează cu lumea, prin aceia, că pășese pe calea lumii, creștinii falsi au făcut totdeauna așa. Aceștia nu au învățat nici din experiențele lor proprii, și nici din experiențele părinților lor. Cei mai mulți s'au străduit să-și desvolte un caracter frumos, gingaș, sperând, că aceasta îi va duce în cer. Domnul inșă niciodată nu s'a îngrijit de așa ceva. **Lucrul cel mai principal este ascultarea iubitoare față de cuvântul său. Cineva în vorbirea sa poate să fie nelustruit, dar pentru imperfecțiunea sa poate să fie iertat. Inșă pentru lipsa cunoștinței Bibliei a unui adevărat creștin azi nu mai este nici o scuză (ierțare).**

” Apostolul Pavel cu sârguință s'a străduit să ajungă la cunoștința lui Dumnezeu și a cuvântului său. A scris următoarele: „Chiar dacă sunt un necioplit în privința vorbirii, nu sunt inșă în privința cunoștinței.” (II Corinteni 11 : 6) Poate că unii l'ar fi muștrat, că nu poate vorbi măgulitor; dealtfel nu avea motiv să scrie acestea. Unii probabil că au fost de părerea, că creștinul pentru ca să fie văzut pe dinafară, ar trebuie să se poarte diplomatic; să nu uităm inșă, că diplomația a fost inventată de Diavol, și el se folosește de ea. Apostolul Pavel când a scris fraților, a scris cu autoritate: „Și cciace cer în rugăciunile mele, este ca dragostea voastră să crească tot mai mult, însoțită de o deplină cunoștință și de toată priceperea, ca să prețuiți toate lucrurile după adevăratul lor preț. Și aceasta pentruca să fiți curați și fără prihană pentru ziua venirii lui Christos.” — Filipeni 1 : 9, 10.

” **Diplomația nu este un lucru sincer. Domnul apreciază adevărul vorbit din iubire, bunătate, cinste și sinceritate.** Apostolul Pavel a accentuat importanța cunoștinței (învățătorei) când a scris următoarele: „De aceia și noi din ziua în care am auzit, nu încetăm rugându-ne pentru voi și cerând ca să fiți plini de cunoștință adâncă a voinței lui prin orice înțelepciune și pricepere spirituală, ca să umblați cum se cuvine înaintea Domnului spre orice plăcere, aducând rod în orice lucru bun și crescând prin cunoștința desăvârșită a lui Dumnezeu.” (Coloseni 1 : 9, 10) Pavel a căutat aprobarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor; cunoștința lui Dumnezeu și a cuvântului său a ținut-o de lucrul cel mai important.

” Pentru dovada, că Dumnezeu nu are de scop, ca să învețe pe oameni și ingeri din experiența răului, stă scris lămurit: „Aceasta este frumos și bine primit înaintea Mântuitorului nostru Dumnezeu, care voește ca toți oamenii să fie mântuiți, și să vină la cunoștința deplină a adevărului.” (I Timotei 2 : 3—4) Fiecare creatură, care va învăța vre'odată o lecție prețioasă, această lecție va învăța-o prin cunoașterea lui Dumnezeu și al cuvântului său. Pe când Isus a cerut dela Părintele său sfințirea învățăceilor săi, nu a ținut seama de experiențele lor, ci a zis: „Sfințeșteți în adevărul

tău; cuvântul tău este adevăr." (Ioan 17 : 17) Că adevărul cuvântului lui Dumnezeu este învățătorul (școala), aceasta o arată și cuvintele lui Isus adresate Evreilor: „Dacă rămâneți în cuvântul meu sunteți în adevăr ucenicii mei, veți ajunge, ca să cunoașteți adevărul, și adevărul vă va face liberi." (Ioan 8 : 31, 32) Evreii adeseori au experimentat păcatul, dar nimic prețios n'au învățat din el. Și-au călcat legământul sub influența lui Satan și a organizației sale, prin urmare au căzut în temnița dușmanului.

„ În secolul nostru asemenea stări domnesc, întrucât mulți dintre aceia, cari se măturisesc de copii lui Dumnezeu, sunt prinsonerii lui Satan și ai organizației sale. Aceștia chiar să treacă prin orice experiențe, din acelea nu învață nimic bun. Inșă din adevărul cuvântului lui Dumnezeu și din ascultarea față de el multe lucruri bune se pot învăța.

„ Dupăcum ne dovedeste Scriptura și faptele, acum a sosit „zilele din urmă". Sunt unii cari susțin, că de mai multă vreme au făcut legământ cu Dumnezeu prin Christos, cu toate acestea nu-și dau silința ca să cunoască mai bine cuvântul lui Dumnezeu. (Evrei 5 : 12) Ei se cugetă numai asupra unor lucruri bune pentru sugătorii în Christos, cu teatecă susțin că sunt învățați, tot acele lucruri le învață mereu dinainte, pe cari trebuie să le cunoască de ani: „învață totdeauna și nu ajung niciodată la cunoștința adevărului." — II Timotei 3 : 7.

„ Din experiențele lor nu au învățat nimic. Ar putea însă să învețe, dacă și-ar da o mai bună silință să cunoască cuvântul lui Dumnezeu, și de i s'ar supune cu iubire. Apostolul prin următoarea declarație scoate la iveală cunoștința lui Dumnezeu, a celui mai înalt profesor: „Harul și pacea să vă fie înmulțite printr'o cunoaștere tot mai deplină a lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Christos. Dumnezeuiasca lui putere ne-a dăruit tot ce face să sporească viața și evlavia, prin cunoașterea celui ce ne-a chemat prin puterea și slava lui." (II Petru 1 : 2, 3) Că pentru toți aceia cari ar dori să trăiască nu experiența, ci cunoașterea lui Dumnezeu este importantă, aceasta o dovedeste cu desăvârșire declarația lui Isus, când zice: „Și aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pe tine singurul adevărat Dumnezeu și pe Iesus Christos, pe care l'ai trimis tu." — Ioan 17 : 3.

Este permis creștinilor să facă rău?

„ Permis este creștinului să se poarte rău față de alții? Dacă interpretăm răul în mod potrivit, anume, că acesta cauzează mizerie, suferință, necaz, jale, pagubă, atunci la întrebare trebuie să răspundem negativ. Creștinul nu este nicidecum imputernicit, ca să se poarte rău față de cineva. „Nu răsplățiți nimănui rău pentru rău." (Romani 12 : 17) „In sfârșit fiți toți de acelaș gând, împreună pătimitori, iubitori de frați, miloși, smeriți,

Nerăsplătind rău pentru rău, sau aspră înfruntare pentru aspră înfruntare, dimpotrivă binecuvântând, că spre aceasta ați fost chemați, ca să aveți parte de binecuvântare." — I. Petru 3 : 8, 9.

„ Creștinului nu-i stă în putere, ca să pedepsească pe cel nelegiuit. Pedepsa o execută Domnul, sau o persoană imputernicită de dânsul asupra celui nelegiuit, însă ar fi un lucru cu totul nepotrivit, dacă cineva ar proceda din capul său. „Prea iubiților nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul." (Romani 12 : 19) Pe urmașii lui Christos Dumnezeu nu i-a autorizat, ca să pedepsească pe cineva, chiar să fie acela un făcător de rele. Cauza Dumnezeu va lua-o în mână la timpul său stabilit.

„ Sunt unii cari mărturisesc că sunt copii lui Dumnezeu, dar astfel de lucruri vorbesc despre frații lor, prin cari multă pagubă, necaz și întristare cauzează celor din cauză. Unii ca aceștia vorbirea lor de rău cu aceia cuată s'o motiveze, că susțin, că frații din chestie au săvârșit nedreptate, deci cu drept trebuie să-i nesocotim. Aceasta însă este nescriptural. Dumnezeu a organizat organizația sa, o parte a acesteia este pe pământ și o parte anumită a lucrului este încredințată acesteia. Cei ce fac parte din organizația lui Dumnezeu sunt răspunzători față de Dumnezeu, și lui trebuie să deie socoteală de activitatea lor. Pentru aceasta este chemat urmașul lui Christos, ca să „nu defaima pe nimenea". (Titul 3 : 2) Nimeni nu este imputernicit la aceia, ca prin vorbirea sau partarea lui să cauzeze întristare, necaz sau suferință altora. „Tu cine ești care judeci slugă streină? Față de Domnul său numai stă sau cade; dar va sta, pentrucă Domnul are putere să-l facă să steie." Romani 14 : 4.

„ Apostolul a dat un sfat sănătos fraților când le-a scris: „Nu vorbiți de rău unii pe alții fraților. Cine vorbește de rău pe fratele său sau judecă pe fratele său vorbește de rău legea, și judecă legea; iar dacă judeci legea, nu ești împlinitor al legii, ci judecător. Unul este legiuitor și judecător, cel ce poate să mântuiască și să piardă; cine ești dar tu, care judeci pe aproapele tău?" — Iacob 4 : 11, 12.

„ Dumnezeu a prescriș poporului său cum trebuie să-și aranjeze treburile. Inșă puterea sa nu a înzestrat-o oamenilor. Cel ce judecă pe altul, sau vrea să judece în cauza cuiva în locul lui Dumnezeu, prin aceasta se pune de judecătorul legii lui Dumnezeu, iar la aceasta nu este imputernicit. Vrea să deie o astfel de slujbă la care nu are drept, în consecință purtarea sa nu este plăcută Domnului. Cine este convins în sine, că fratele său a pășit pe calea rea și a făcut un lucru ce merită pedeapsă înaintea lui Dumnezeu, datorința lui stă în aceia, ca să ocolească pe acesta, dar nu are drept să-l judece, sau să caute să-l pedepsească. — Romani 16 : 17, 18.

" Dar n'a imputernicit Dumnezeu adunarea, au corporațiunea creștinilor, ca să judece, să pe-
lepscască pe unii răufăcători și prin aceasta să
acă rău acclora? Scriptura răspunde la aceasta
negativ. Dumnezeu nu a imputernicit adunarea,
a să aducă sentință, sau să aducă ceva pedeapsă
supra cuiva. Nepotriviri și neînțelegeri obvin
ntre ființe necesăvârșite. Isus Christos a numit
procedura potrivită și aceasta constituie singura
procedură potrivită, pe care pot s'o urmeze în ast-
el de cazuri, unii, și și adunările. Față de unul,
care greșește împotriva fratelui în Christos, tre-
mie să se poarte pe baza regulii stabilite. Acca-
sta nu înseamnă aceea, că partida vătămată să fa-
că ceva mizerie aceluia, care l'a vătămat. El poa-
te să facă următorul: „Si dacă-ți va fi greșit ție
fratele tău, mergi și ceartă-l între tine și el singur;
dacă va fi ascultat de tine, ai câștigat pe fratele
tău. Iar dacă nu va fi ascultat, ia cu tine încă u-
nul sau doi, ca prin gura a doi sau trei martori să
fie statornicit orice cuvânt. Și dacă nu va fi ascul-
tat de dânsii, spune-l bisericii; iar dacă nu va fi
ascultat nici de biserică, să-ți fie ție ca un păgân
și ca un vameș.” — Matei 18 : 15—17.

" Ce scop are aducerea neînțelegerii înaintea
adunării? Fără îndoială are de scop, ca și aduna-
rea să ia cunoștință despre fapt, și să voteze, că
dintre cei doi care este de vină, și s'o spună acea-
sta celui din cauză. Adunarea însă nu are drept,
să croiască pedeapsă și s'o execute asupra unuia
dintre partidele în neînțelegere, și astfel să cauze-
ze necaz celui nelegluit. Scopul este acela, ca să
ajutăm celui rătăcit dacă se poate, ca să-l câști-
găm înapoi, iar aceasta trebuie făcut prin aceea,
că cu hotărîre și cu tărie trebuie stat lângă ade-
văr. Adunarea, care față de fapta păcătosului
își arată neaprobarea sau neplăcerea sa față de
lucrul săvârșit, prin aceasta procedează potrivit,
și eventual îi reușește să facă pe cel păcătos să-și
vadă greșala și să-l ajute să se întoarcă la calea
potrivită. Dacă respectivul se căiește de păcatul
său și își dă silința spre fapte drepte (să-și repare
greșala), trebuie ajutat.

Pace

" Unii bătrâni de adunare, cu anumite ocazii,
caută să desfășure mai mare autoritate, decât a-
ceia, la care Scriptura li îndreptățește. Totdeauna
trebuie ținut înaintea ochilor, că bătrânii sunt slu-
jitorii adunării și nu au autoritatea (drept) să
domnească asupra adunării. Iehova este Dumne-
zeul păcii, și toți aceia, cari au spiritul său, trebuie
să se silească la prosperarea păcii și a binelui adu-
nării. Spiritul Domnului a îndemnat pe toți aceia,
cari posed spiritul lui, la o purtare dreaptă față
de frații lor, să iubească mila, și să fie umiliți și
ascultători față de Dumnezeu. Aceasta înseamnă,
că trebuie înlăturat egoismul, și trebuie servite
cele mai bune interese ale fraților.

" Se întâmplă, că unele adunări încredințază
comitetul de bătrâni, ca să numească dintre ei pe
acea, cari cu anumite ocazii servesc în adunare.
Cu ocazia îndeplinirii acestei însărcinări, comite-
tul ar trebui să grijescă, că trebuie să țină înain-
tea sa interesele cele mai bune ale adunării, respec-
tive ale împărăției lui Dumnezeu. Nu e permis să
punem înaintea pe cineva, pentru că persoana lui
este plăcută, sau să înlăturăm pe cineva, din mo-
tive personale. Punctul de directivă sa fie urmă-
torul: Cine poate să ducă înainte cel mai bine in-
teresele adunării? Dacă (ținând seama de aceasta
se face o procedură neegoistă, atunci membrele
adunării cu bucurie trebuie să se unească la acea-
sta. Dacă însă adunarea vede, că comitetul a de-
pășit cadrul imputernicirii sale, sau că a procedat
nepotrivit, adunarea are drept, ca să declare de
nevalabil lucrul hotărît de comitet și poate să di-
zoalve și comitetul. Numai adunarea are autori-
tatea pentru hotărîrea definitivă. Inșă toate luc-
rurile trebuie făcute din deplin neegoism.

" Domnul acum este în templul său. Pe mem-
brele sale cari se mai află pe pământ le-a uns, ca
să facă lucrul său. Acești unși se uită față 'n fa-
ță; adevărat înțeleg voința lui Dumnezeu și marile
adevăruri fundamentale pentru poporul său și ei
în armonie lucrează împreună. Scriptura amina-
tește Sionul, sau casa lui Dumnezeu și sub numele
de Ierusalim. Aceasta este însemnată în cuvântul
său și actualmente se referă la unșii săi: „Bucu-
ratu-m'am când mi-au zis: Să mergem la casa lui
Iehova! Picioarele noastre stau în porțile tale Ie-
rusalime! Ierusalimul este zidit ca o cetate bine
încheiată.” (Psalm 122 : 1—3) Acum membrele
picioare ale organizației lui Dumnezeu trebuie să
țină laolaltă, și vor și ținea laolaltă, întrucât sunt
una în Christos și exprimă unitate, și fiecare nu-
mai la propășirea și binele organizației lui Dum-
nezeu se silește. Aceasta numai atunci o pot
face, dacă pace și înțelegere este între dânsii.
Pentru aceasta învață Domnul pe poporul său prin
următoarea declarație: „Rugați-vă pentru pacea
Ierusalimului, să prospereze cei ce te iubesc. Pa-
ce fie înăuntrul zidurilor tale, prosperitate în pa-
laturile tale. Pentru frații și amicii mei voi zice:
Pace ție. Pentru casa lui Iehova Dumnezeuul nost-
ră, vol căuta fericirea ta.” — Psalm 122 : 6—9.

" Cuprinzând întreg lucrul pe scurt, vedem
următoarele: Iehova este Dumnezeuul păcii (pro-
pășirii) și El crează pace pe seama acclora cari îl
iubesc. El crează răul (rău dar nu în înțeles imo-
ral) și îl aplică față de cei fărădelege. Singur El
are drept la aceasta; aceasta o poate preda și al-
toră din bună voința sa, dar fără de imputernicirea
lui nimenea nu are drept să exerciteze astfel de
putere. Deci răul trebuie să-l ocolească fiecare
uns al lui Dumnezeu, trebuie să se teamă de Dum-
nezeu, să se poarte drept, să iubească mila, să se
poarte sincer față de Dumnezeu, și din iubire tre-
buie să se consacreze pentru serviciul său. Impă-

răția sa a sosit, și cei ce posed spiritul lui, împreună vor cânta înaintea lui Iehova cântarea cea nouă.

Întrebări pentru studiul bereau

1. Ce pregătiri a făcut Dumnezeu până acuma pentru împăcarea omenirii cu sine?
- 2, 3. Descrie stările din lume, înainte și în cursul acestei pregătiri! Explică pentru ce a permis Dumnezeu veacul lung al păcatului și al răului?
- 4—6. Arată dacă oamenii au învățat din experiența lor în legătura cu răul și cu faptele păcătoase!
- 7—9. Spune ce au experiențat creștinii în privința răului? Pentru ce a fost permis lui Satan ca să lovească pe unii, cari și-au exprimat devotamentul lor față de Dumnezeu?
10. Spune și experiențele altor eroi ai credinței afară de veacul creștinesc, ca prin aceasta cu atât mai hotărât să se poată vedea defăimătorul și persecutorul credincioșilor!
- 11—13. „Am devenit o priveliste pentru lume, ingeri și oameni” — în ce înțeles, prin cine și în ce scop?
14. Eroii credinței cum învață supunere din suferințe?
- 15—16. Cum și pentru ce lasă Dumnezeu, ca copiii săi să fie muștrați?
- 17—19. Arată cu exemplu, că în privința adevărului și al supunerii, experiența răului este școala cea mai bună?
- 19—22. Explică declarația apostolului Pavel (Indeosebi cu privire la traducerea engleză, unde obține cuvântul „experiență”, în românește nu obține acest cuvânt) Tratează aplicarea acestui text!

23. Ce formeză adevăratul Izvor al cunoștinței creștinului? Ce scop servește atingerea lui cu răul și fărădelegile?

24. Ce împrejurare face de lipsă vestirea din I Corinteni 15 : 33, 34 ?

25. Numai prin care purtare singură se poate executa îndrumarea comunicată în Romani 12 : 2? Arată acele împrejurări, cari întăresc această concluzie!

26, 27. Explică și descopere declarația apostolului din Filipeni 1 : 9—10!

28—31. Descopere prin texte scripturale însemnătatea precisă a adevărului!

32, 33. Ce îndrumări scripturale se referă la creștin în ce privește aplicarea răului față de altcineva?

34—36. Descrie situația, asupra căreia se poate aplica Romani 14 : 4! În ce chip arată aceasta apostolul Iacob? Cum trebuie să ne purtăm față de acela, cari fac dezbinări, și cauzează pomeniri față de învățăturile lui Isus și ale apostolilor?

37—38. Arată procedura potrivită în astfel de caz, când un frate în Christos greșeste împotriva altuia! Ce scop are aducerea astorfel de chestii înaintea adunării?

39—40. Fă asemănare între dreptul bătrânilor sau al unui comitet al bătrânilor cu drepturile adunării! Ce preținde Dumnezeu dela toți pe baza cuvintelor lui Mica 6 : 8? Ce atitudine sau scop trebuie să țină înaintea ochilor servitorii sau membrele adunării?

41. Arată ce înseamnă a se uita față în față și a sta umeri la umeri? Pentru ce este important mai cuseamă azi, ca să lucrăm împreună în înțelegere?

42. Fă rezumatul întregului pe scurt!

W. T., 15. Maiu 1930.

Scrisori interesante

Stăruința asigură reușita.

Poporul său va fi cu voință tare în ziua puterii lui!

Prin rândurile următoare accia dorim să arătăm, că Iehova se arată mare într-accia, cari corespund neapărat cerințelor de mai sus. Nu accia se ia în seamă, că cineva are picioare bune, că poate vorbla mult, sau poate vorbi bine, sau că este stăruent în Biblie cu mai mulți ani de experiență, căci astfel de măsurători sunt omenești.

Cine își însușește cauza lui Dumnezeu ca cea mai principală chestiune a sa, poate fi sigur despre accia, că va avea parte de bucurie nespūsă. Aici în Cehoslovacia sunt multe ocaziuni de serviciu, pentru că conform cu Amos 8 : 11 mulți sunt flămânzi și însetoși, și n-ău fost încă nutriți. Sus, deci voluntarilor, mai este încă lucru pe seama voastră!

Noi aici într-un oraș industrial suntem trei frați, acesta este terenul nostru de lucru. La început am cumpărat o hartă (un plan) a orașului, ca să putem lucra în ordine întreg orașul. Trebuie însă să recunoaștem, că am apărut înaintea noastră ca neajutorăți și de nimic, când am venit la cunoștința accia, că această mare mulțime ne-a fost încredințată nouă spre a o nutri. Însă știind accia, că puterea Domnului se descopere în cei slabi, am început cu curaj la lucru. Mai întâi am lucrat

marginea orașului, unde locuiesc feluriti locuitori, cea mai mare parte Cehi, Slovaci, și Nemți.

Prima experiență a fost aceasta: Ici-colea ne-au îndrumat cu cuvintele următoare: „Dacă veniți la Cehi, vorbiți limba cehă”. Aldătată, cu deosebire la Nemți: „La acca le-a fost atrasă atențiunea, că în țară umblă evangheliști, însă să nu-i asculte și nimic să nu cumpere dela ei”. Din accasta am văzut, că și pioși lui Satan sunt în lucru, când este vorba de interesele lor.

Cu toată nereușita aparentă noi am continuat mai departe lucrul. Zilnic am lucrat 6—7 oare pe teren. Cu toatecă am răspândit laolaltă numai 2 cărți și 7 broșuri, totuși rezultatul a fost bun, pentru că cu cea mai mare convingere și energie de fier, împreunate cu o credință complectă și o inimă mulțumitoare, încă tot acelaș a fost, ca și la început. Cu toate acestea a trebuit să punem mărturie și înaintea acelor pușini Nemți din colonii.

Cu acest zel nedescurajat am cercetat a doua zi dimineața tot acciaș colonie, pentru că și între ei sunt flămânzi, cu toată împotrivirea tare, cu încă și mai mare convingere am stat de partea lui Iehova și ne-am înălțat glasurile și am ținut sus steagul. (Isaia 13 : 2) În decurs de 3—4 ore toată proviziunea ni s-a terminat, 22 de cărți și 15 broșuri, iar o serie de cărți (șase bucăți) încă un ueamț a comandat-o.

Cu această ocaziune lucrăm într-un cartier nemțesc, unde de câteva zile fiecare au vândut câte 4—5 serii de cărți. În chipul acesta experiențele ne sunt schimbăcioase.

Secretul reușitei tocmai într-aceia stă, că împotriva chiar și a unor situații grele, cari la aparență nu pot fi învinse, trebuie lucrat cu credință tare, cu încredere și cu zelul izvorit dintr-aceasta. În chipul rezultatului acesta am învins astfel de piedici sau dealuri.

Ne bucurăm foarte mult în Dumnezeu, pentru că drumurile sale sunt plăcute, și cărările sale sunt pacinice.

Aceasta am voit să vă facem de cunoscut pe scurt din experiențele noastre. Strâns legați cu voi în lucrul Domnului, suntem

frații voștri

W. Kl., E. V., L. Kl.

„In iubire nu este frică“
Iubiți frați în Christos!

Cu mulțumire vă trimit darea de seamă despre săptămâna de lucru.

Hotărârea noastră pusă în săptămâna de lucru am întrecut-o cu mult; de două ori atâtea broșuri am putut răspândi, decât cât ne-am fost hotărât. În adunarea noastră cea mai mare parte s-au năzuit cu sârguință ca să lucreze în săptămâna de lucru.

Mulțumită fie Domnului, pentru că lucrul este a lui, El ajută pe poporul său la învingere. Broșurile noi lucrează ca o ploaie de ghiață, și cei credincioși se bucură în ale răspândi. Acei cari și astăzi au frică ca să răspândească adevărul, cu siguranță că nu aparțin oastei lui Ghedeon. „In iubire nu este frică“.

Îndermându-ne unul pe altul întotdeauna în răspândirea adevărului, vă salut ca un mic tovarăș de lucru al vostru în serviciul său.

G. St.

În ploae binecuvântare.

Iubiți frați în Christos!

Pe scurt voim să vă încunoștinăm despre bucuria noastră, de care ne-am împărtășit din mila Domnului în lucrul său în săptămâna dela 9 până

la 17, luna 8. Îndemnați de conținutul buletinului, și deoarece numai trei lucrăm, ne-am hotărât că vom răspândi 100 bucăți, de cărți. Din mila Domnului în 14. am putut răspândi 91 de bucăți; deci hotărârea ne-am ridicat-o încă cu 50. Duminică am plecat la drum pe ploae tornețială, și iarăș am putut răspândi 30 bucăți, de cărți. Bucuria ne-a fost mare. În săptămâna de lucru ca rezultat, am putut răspândi 171 de bucăți cărți mari, și 324 de bucăți broșuri. Domnul binecuvântă întotdeauna hotărârile bune, dacă — urmăm sfaturile oficiului de emiter. Aceea obiecțiune, că pe timp ploios nu se poate bine lucra, iată că s-a surpat.

Împărțind cu voi și cu fiecare tovarăș iubit de lucru, bucuria și mila de care ne-am împărtășit în lucrul său măreț, cu iubire vă salut în numele adunări din Muskau

W. K.

Serviți cum vi se prezintă ocaziile

Iubiți frați în Christos!

În câteva cuvinte doresc să vă fac de cunoscut marea binecuvântare de care am avut parte aici în Tg. Mureș la Rusalt. După atâtea conferințe neroditoare de care a avut parte acest oraș, acum am avut parte de o ocazie într-adevăr binecuvântată. Fiind adunați frații din localitate și cel din jur, am hotărât că a doua zi vom aranja o zi de lucru. Cu această ocazie s'au prezentat vre-o 70 la serviciu. Cu mare bucurie am ieșit ca să ducem vestea mângâietoare a împărăției semenilor noștri întristați și apăsăți. În timp de vre-o câteva ore de lucru am pus în mâna poporului în vre-o 500 cărți și broșuri, cu toate că partea cea mai mare a orașului a fost deja lucrată. Am experiențat că dacă de mai multe ori lucrăm într-un loc mai mulți ascultă de evanghelle, deoarece sunt unii cari cu o ocazie nu sunt în stare să primească evanghelia, dar de altă dată da, și sunt de acord să cumpere și cărți. Organizarea aslorfel de adunări de serviciu sunt foarte binecuvântate în astfel de orașe unde în jur sunt alte adunări, ca zilele de sărbătoare să le folosim să vestim împărăția.

După masă a urmat spunerea experiențelor și unele vorbiri încurajatoare, cu cari am și încheiat conferința, am plecat acasă cu convingerea că numai prin activitate ne putem păstra sănătatea spirituală și bucuria sufletescă. Frații vă transmit salutări călduroase.

Cu multă dragoste frățescă sunt al vostru frate în Christos.

S. I.

Timpul pentru cina Domnului în 1931

Inceputul luni evreești Nizan, care lună conform rândueli lui Iehova formează prima lună a anului, după datele corespunzătoare se începe cu apariția luni noi, care cade mai aproape de ecvinoxul de primăvară. Această lună nouă în anul acesta apare în 19. Martie, dimineața la 2 ore și 51 de minute. Conform acesteia ziua întâie a luni Nizan, tot în aceiași zi se începe seara la 18 ore în care timp tot conform Bibliei se începe ziua evreească.

Deci conform acestora ziua a 14-a a luni Nizan va fi la 1. Aprilie seara la șase ore. Din aceasta aceia reesă, că timpul potrivit pentru sărbătorirea cinei Domnului este la 1. Aprilie seara la ora șase. În acest timp se adună unșii Domnului în locul de adunare pentru a ținea sărbătorirea de amintire introdusă prin Mântuitorul nostru.

Totodată rugăm pe corespondenții singuratecelor adunări, ca imediat după sărbătorire să binevoiască a încunoștința redacția revistei despre numărul celor cari au luat parte la sărbătorire.